

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeerovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare soi-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeke. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Heid van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukk. R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

De Eenzame Hoeve

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

DE EENZAME HOEVE

I.

't Was Zondagavond en Florent Bellens kwam met de tram van Leuven, waar hij een oom en tante had bezocht. De vijftienjarige knaap was aan het dorp uitgestapt en begaf zich nu naar de eenzame ouderlijke hoeve, twintig minuten van de halte.

't Was al negen uur en Florent spoedde zich. Hij volgde een binnenweg. Kil woei de Octoberwind en soms zuchtte hij akelig door de zwiepende populieren.

Maar Florent was niet bang op den eenzamen weg. Hij kwam vier maal per week door de duisternis van de avondschoon, waar hij sedert half September een landbouwcursus volgde. Hij wilde ook boer worden; hij hield zoo van het schoone, vruchtbare land, en het blijde veldwerk.

Eensklaps hoorde Florent lawaai. O, hij begreep het al... het kwam uit het herbergje « De Korenbloem », waar ruwe kerels 's Zondagsavonds dronken, zongen, tierden en soms voch-

ten. De baas, de bazin en hun gezin hadden op het dorp een slechten naam. Florents ouders wenschten dikwijls, dat die lieden maar verhuizen zouden. Maar de Spinne's, zooals de herbergbewoners heetten, hadden daar wat land kunnen pachten. De zoon werkte nu en dan op de hoeven en stroopte wild en zoo geraakte de familie aan den kost.

Florent kwam voorbij de herberg. En nu schrok hij... Boven de anderen uit, hoorde hij de stem van zijn grooteren broer Dries. Kwam Dries dan ook in dit gezelschap van drinkers en vloekers?

— En als ge dat nog eens durft zeggen, sla ik u een pintglas op uw kop, hoorde Florent zijn broer uitroepen.

Dries had twist; hij zou vechten. En er waren daar geweldige kerels, die vlug het mes trokken. Dries kon gewond, zelfs vermoord worden. En dan die schande van ruzie in dat beruchte herbergje... De familie Bellens was treffelijk en had in de gemeente een goeden naam.

Even aarzelde Florent... Hij vreesde dat gezelschap. Maar hij dacht aan vader en moeder en Emma zijn zuster... Snel duwde hij de deur open en trad binnen. De kleine herberg stond vol rook. Toch zag Florent Dries dreigend tegenover een jongen man staan, die 's Maandags voor een

week naar de mijnen van Limburg trok Florent greep Dries bij den arm.

— Kom mee! smeekte hij. 't Is tijd... moeder zal ongerust zijn en vader is ziek, vervolgde hij.

Er waren drinkebroers, die begonnen te lachen.

— Driesje, moedertje zend uw broer om u... 't is tijd om in uw bed te kruipen! spotte er een.

— Ga weg! beval Dries nijdig tot zijn broer. Gij moest al slapen...

— Ik kom van Leuven... ik ben hier niet door moeder gezonden, maar ga toch mee! 't Is kwart na negen.

Bert Spinne, de waard, die al deze jongens en mannen geld uit den zak trommelde, kwam van achter de toonbank.

— Moet gij hier de klanten weg truggelen? snauwde hij tot Florent. Buiten! 't Is hier geen plaats voor kleine kinderen.

— Dries! drong Florent aan.

Maar Bert, de baas, wilde hem buiten duwen.

— Van mijn broer blijven! schreeuwde Dries, die dronken was. 't Is waar, het is hier geen hol voor mij! riep hij.

Hij vertrok met Florent.

— De lafaard vlucht! kreet de mijnwerker. Kom hier, platbroek, dat ik u met mijn vuisten uw neus plat sla...

Hij wilde naar buiten, maar anderen hielden hem binnen.

De twee broers gingen nu aan den kant van den eenzamen, modderigen weg.

— Die Pol Lamaai is een ruziemaker, bromde Dries.

— Waarom gaat ge bij zulk volk?

Het blijde veldwerk.

— Och, in 't afzakken dronk ik er een glas bier... En die vent zei dan, dat wij de arbeiders te weinig betaalden en hij nooit meer voor boeren zou werken. Dat wilde ik niet hooren...

— Is dat nu een reden om ruzie te maken en

misschien een messteek op te doen? Wat zou het dan thuis zijn?

— Ik zal me niet laten steken!

— En als gij dien man met een pintglas moest kwetsen en de gendarmen kwamen morgen op het hof... Dries, hebben we nu thuis zulke dingen geleerd?

— Ik ben veel ouder dan gij en ge moet me geen lessen geven, kleine aap!

Florent zweeg. Hij schaamde zich over Dries, die dronken was. O, dat ellendig misbruik van bier en andere dranken!

Een dreef van populieren leidde naar de hoevepoort.

— We zijn thuis, zei Florent.

— Ja, dat zie ik ook wel! Ik kruip seffens in bed.

Florent had met Mon, den knecht, een kamertje in de schuur, naast den stal, om bij onraad met 't vee dadelijk bij de hand te zijn.

Florent ging naar het huis en rattelde aan de gesloten deur.

— Wie is daar? klonk het van binnen.

— Florent!

Zijn zuster Emma liet hem binnen.

— Goeden avond! groette de knaap.

Moeder zat in de zindelijke keuken. De ziekelijke vader lag al te bed.

— Gij zijt nog al laat... ik heb de tram hoo-

ren fluiten en ik was al bang, dat gij ze gemist hadt te Leuven, zei moeder.

— Neen, ik was goed bijtijds... maar ik heb Dries meegebracht. Hij is al naar bed.

— Zonder ons goeden nacht te wenschen... O, Florent... zeg de waarheid, was hij dronken?

— Een beetje, moeder...

— En waar hebt gij hem gevonden? Was het in « De Korenbloem »? Ik moet het weten!

— Ja, moeder...

— Weer bij dat slecht volk! 't Is een schande. Omdat hij daar jongens vindt, die hem fleemen, om getraceerd te worden...

— Maar nu was er een, die ruzie maakte, sprak Florent. O, moeder, zeg aan Dries dat hij daar toch weg blijft... en ook niet zooveel elders zit. Naar u luistert hij nog!

— Ja, ik merk het... Wat gebeurde er in « De Korenbloem »?

Florent vertelde het, niet om te klikken, maar in de hoop, dat moeder er in zou gelukken Dries tot een beter leven te brengen.

— O, hoe moet dat afloopen met Dries! kloeg Emma, de twintigjarige dochter. 't Wordt maar erger.

Dat was 't verdriet van 't huis: Dries, die zoo gaarne zwierde met ruwe kamaraden en dan veel dronk. En op hem vooral rustte het bestuur der hoeve. Boer Bellens was al jaren ziekelijk, en,

kwam hij op warme lente- en zomerdagen wel buiten, van October tot Maart bleef hij binnen. En zelfs, als hij naar buiten ging, kon hij zich niet inspannen. Hij leed aan een borstkwaal, die hem meer en meer verzwakte.

Florent ging bij vader in de nevenkamer. Boer Bellens lag wakker.

— Vader, ik ben terug van Leuven, zei Florent.

— Ja, ik heb u al gehoord, mijn jongen... En hoe was het met oom Ferdinand en tante Clara?

Florent vertelde 't een en ander.

— Is Dries ook thuis? vroeg de boer.

— Ja, hij ligt al in bed...

— O, dat is goed... Ga nu ook slapen, Florent. 't Is morgen vroeg dag...

De knaap wenschte moeder en Emma ook goeden nacht en ging naar boven. Zijn kamertje had een venster in den zijgevel, Florent keek nog eens naar buiten. De populieren wiegelden in den wind. De hoeve stond hier toch eenzaam. En overal was het dikke duisternis.

Florent voelde zich nu zoo veilig binnen. En spoedig lag hij onder de dekens. Hij dacht aan zijn reis. Hij ging gaarne eens naar Leuven. Voor een buitenjongen was daar veel te zien. Neef Jaak ging dan met hem wandelen. En tante trakteerde hem op krentenkoeken en chocolade. Oom was een broer van vader en had zich al jong in de

stad gevestigd om er handel te drijven.

Zoo lag Florent nog even te mijmeren, toen hij opgeschrikt werd. Hij hoorde stemmen bij het hof.

— 't Is Pol Lamaai met een paar kamaraden! dacht de knaap.

En ja... iemand riep uitdagend:

— Kom nu eens en toon uw moed, Dries Belens! Hier is uw aanhang niet, dien ge trakteert. We zullen man tegen man staan!

Florent begon te beven. Wat zou die dronken geweldenaar uitvoeren? En de zieke vader moest dat hooren!

Florent luisterde met benepen hart.

— Durft ge niet, lafaard! tierde de mijnwerker. Hebt ge nu geen praats meer? Heeft uw moeder u een vermaning gegeven en braaf in bed gestoken?

Florent ontstelde nog meer. Hij hoorde de staldeur piepen. Zeker ging Dries naar buiten. O, moesten er dan ongelukken gebeuren in de dreef of aan de hofpoort?

Florent bedacht zich niet langer. Hij sprong uit bed, trok snel een paar kleeren aan en liep op zijn bloote voeten naar beneden. Gejaagd opende hij de voordeur. Hij hoorde Mon, den knecht, zeggen:

— Dries, doe niet zoo dom! Kruip in uw bed! Laat den nietwaard razen!

— Ik zal hem deze spade op den kop bonsen. Mij uitdagten in mijn eigen hu's! Laat me los!

Florent stond al bij zijn broer.

— Dries, ga slapen! smeekte hij. Doe geen ongelukken...

— Mij laten beleedigen! Ik, een lafaard! Laat me los!

— Dries, Dries! kreet moeder, die nu ook uit huis kwam.

Ze naderde en zei:

— Kom in huis! Ge zult binnen slapen...

— Moeder, die gemeene vent ginder heeft kwaad van ons gesproken! Hij zegt, dat wij ons volk uitbuiten.

— O, wat kan mij dronken klap schelen! Ge zijt ook bij drank... Ik wil dat ge in huis gaat. Zult ge niet doen, wat moeder u zegt?

De mijnwerker rammelde aan het hek:

— Kom af, lafaard! Durft gij niet? Ge zijt blij, dat ge niet moogt van uw moederke, hé! 't Is van « houd me vast of ik doe ongelukken ».

— Hoort ge dat, moeder? vroeg Dries. Denkt ge, dat ik op de gemeente den naam wil hebben van een bangerik?

— Bij roefelvolkje! Dries, denk aan vader, die ziek is!

Mon had hem de spade afgenomen. Moeder trok hem mee en kreeg Dries binnen.

— Slaap in Florents bed, zei ze. En gij, Flo-

rent, leg u in 't kamertje van de schuur.

— Goed, moeder... Ik zal eerst mijn weke-daagsche kleeren halen.

— Bazin, blijf nu maar binnen. Ik zal hier wel een tijdje de wacht houden en nagaan, wat die kerels nog in den zin hebben! sprak Mon.

Florent kwam terug.

— Ga slapen... ik blijf nog even buiten, zei Mon.

Hij ging naar het gesloten hek.

— Is dat nu uit? vroeg hij

— Met u heb ik geen zaken. De oudste zoon moet komen! zei de mijnwerker.

— Dries is in huis en komt niet meer. En wees blij, anders hadt ge een klop met een spade gekregen.

— Peinst ge het? Ik heb mijn mes in mijn handen...

— En als ge een moord deedt, en voor twintig jaar in den bak wordt gedraaid, wie zou dan voor uw vrouw en kindje zorgen? Is het heldhaftig hier rond te spoken en uw vrouw in onrust te laten! Te vijf uur morgenochtend moet ge op den trein zitten naar Limburg en nu loopt ge nog zat hier ruzie te stoken. O, gij groote klaai, ge doet als een onnoozelaar!

— Zijn het uw zaken?

— Mijn zaken zijn het, dat er rust op dit hof is! hernam Mon. En probeer niet over de poort

te kruipen, want 't zou u slecht bevalen. Ik ben niet benauwd van praatmakers.

De mijnwerker en zijn twee kamaraden stonden nog wat te schelden, maar trokken dan toch af...

De knecht begaf zich naar zijn kamertje. Florent lag nog wakker.

— Zijn ze weg, Mon? vroeg hij.

— Ja... Uw broer verlaagt zijn naam. Wat doet hij ook in «De Korenbloem» bij die ruffel van volk! Als Dries niet beter op let, gaat hij den dieperik in! Waar haalt hij al die scheeve streken? Laat ons nu slapen!

Florent bleef nog een tijd wakker. Het slecht gedrag van zijn broer bedroefde hem.

Den volgenden morgen zat Florent al in de keuken met moeder en Emma, toen Dries beneden kwam. Hij zag bleek en had een getrokken gezicht. Dat kwam van het vele drinken van den vorigen dag.

Hij mompelde een ochtendgroet. Streng keek moeder hem aan.

— En zijt ge nu niet beschaamd? vroeg ze. Of weet ge niet goed meer, wat er gisteravond gebeurd is? Waart ge niet verwonderd, als ge wakker werdt in Florents bed?

— Ik laat ons niet beleedigen... Die Po! Lamaai durfde zeggen, dat wij ons werkvolk uitbuiten.

— Op de gemeente weet ieder, dat wij onze werklieden goed behandelen. Wat kan u dan die domme klap schelen? Maar ge moet juist in «De Korenbloem» gaan, om zoo iets te hooren. Is dat een plaats voor u! En moet onze oudste zoon dronken zijn? Hebt ge dat ooit van vader gezien? Wilt ge uw verstand en uw lichaam vernielen? En uw ziel ook? Wat is een dronkaard? En waarom loopt ge zoo veel in «De Korenbloem»? Ik heb gehoord, dat ge met Dolf, den oudsten zoon pensjaagt!

— Och, de menschen overdrijven...

— Ge zijt dan toch al eens met hem mee geweest?

— Eens een enkelen keer...

— Een proces... boete... gevang, dat hebben we nu ook nog te kort. Houd u toch fierder! Ik ben altijd even vriendelijk tegen arme menschen, maar er is een soort van volk, dat ge moet mijden. De Spinnes staan bekend als dieven... Ge moet daar weg blijven!

— Maar ik kom er bijna nooit...

— Dat is de waarheid niet, Dries! O, doe mij toch zulk een verdriet niet aan! Wat komt er van al dat herbergloopen voort? Ellende! En denk ook eens aan uw vader? Lijdt hij nog niet genoeg door zijn ziekte? Hij heeft op u zijn vertrouwen gesteld... Gisteravond hoorde hij dat geroep aan de poort. Ik moest hem vertellen, wat er ge-

beurd was. En vader heft den heelen nacht niet geslapen, maar veel voor u gebeden. Jongen, verander uw leven toch! Dat ge eerlijk verzet neemt vind ik goed, maar blijf treffelijk, zooals heel onze familie is.

Dries zei niets meer; hij zette zich aan tafel, maar moeder merkte wel, dat hij weinig at. Dat kwam ook door 't drinken! Met Florent trok hij dan naar 't werk.

Florent hielp ook al mee op de hoeve; hij had de lagere school afgeloopen. Maar we weten reeds, dat hij nog de avondschool volgde.

't Was geen aangename dag Aan 't noenmaal toonde moeder zich nog ontevreden over Dries. Vader zat in zijn leunstoel. Hij sprak niet over den vorigen avond, maar keek triestig voor zich.

Dries ging na 't eten weer gauw naar buiten. Hij moest een stuk land omploegen. Emma, de zuster, was niet gerust. De mijnwerker moest vandaag eens thuis gebleven zijn en weer ruzie zoeken. Er waren van die dronkaards, welke ook nog den Maandag rond zwierden.

Emma bespiedde den akker. 't Was zoo wat half vijf, en het begon te schemeren, toen Emma opgewonden in huis kwam.

— O, Dries zit weer in de Korenbloem, zei ze.

— Dries in die herberg! riep moeder verontwaardigd. Dat moet eindigen! Ik ga er hem uit halen!

Vrouw Bellens sloeg een doek over 't hoofd en verliet vastberaden het huis.

— Ga mee, Emma, zei vader.

En de dochter volgde haar moeder. Deze stapte de herberg binnen. De lamp brandde er reeds. Dries stond aan de toonbank met de waardin, en Dolf, den oudsten zoon.

Hij verschrok toen hij zijn moeder zag.

— Dries, ga mee! gebod vrouw Bellens, zonder iets tot de anderen te zeggen.

— En waarom mag Dries hier niet komen? Zijn wij misschien niet treffelijk genoeg? vroeg de waardin.

— Dries, voor den tweeden keer, ga mee!

— Gisteren kwam die kleine aap van zijn broer... en nu gij... De grond brandt hier toch niet onder de voeten van Dries zeker? Ik weet wel, dat gij te hoovaardig zijt, om ons te bezien. Maar we zijn zoo treffelijk als gij! raasde de vrouw Spinne. Peinst ge dat wij hier uw zoon slecht maken! Ge moet me zoo niet bezien als een wilde kat, met uw eendelijke oogen! Ons het affront aandoen, van uw jongen hier uit te halen. Weg!

— Dries, ik vertrek niet zonder u! verzekerde de boerin.

— Ha, ge zoudt hier blijven tegen mijn zin! ratelde vrouw Spinne voort. Toe, mensch, besmet u niet aan ons. Wij zijn maar klein volk voor u...

Neen, wij kunnen geen boter vervalschen als gij. We maken er geen en we smeren smout op ons brood. Wij kunnen geen volk uitbuiten!

— Ge moet zwijgen! Ge moogt dat niet zeggen! stoof nu Dries op.

— Peinst ge dat ik verlegen ben om uw frank, jongen!

— Dries, als ge uw moeder niet langer wilt beleedigen, ga dan weg met mij. Ge behoeft me tegen dat mensch niet te verdedigen!

En nu gehoorzaamde de jongen. Emma stond bevend buiten. Vrouw Spinne kwam nijdig aan de deur.

— Ha, de dochter is er ook al! schreeuwde ze. En de kleine aap zal zeker wat verder verdoken zitten. Is de pest hier in huis! O, gij hoovaardig, valsch volk. Denkt ge dat we verlegen zijn om de centen van u, gierigaards! Klanten genoeg! En we zullen hier plezier maken, dat ge het op uw vuil hof hoort! En als we u kunnen treiteren, zullen we 't niet laten! raasde vrouw Spinne voort.

— En met zulk volk zijt gij bevriend, sprak moeder, toen ze wat verder waren.

— Ik had dorst en ging een glas bier drinken!

— En ik wil niet, dat ge daar komt. Hebt ge dorst, er is drinken op 't hof. 't Is nadorst van gisteren! Jongen, jongen, waar moet dat naar

toe? Door u wordt uw moeder beleedigd en uitgescholden.

— Ja, 't is gemeen volk, en ik zal er niet meer komen... Ik moet nu om de paarden.

Dries liep den akker op. Toen hij later thuis kwam, zei zijn vader:

— Dries, ge doet me veel verdriet... Dat had ik van u niet gedacht...

— Is dat nu voor een simpel glas bier?

— Gij neemt slechte gewoonten aan. Jongen, kom toch tot inkeer. Wat moet er van u en de hofstede worden?

— Ben ik dan een dronkaard?

— Gij zijt op den weg om het te worden... O, ik weet het wel, ge zijt 's Zondagsavonds nooit nuchter bij naar 't huis komen. En zoo geraakt ge van kwaad tot erger.

Dries ging vroeg slapen. Hij had hoofdpijn. Tot Mon beweerde hij, dat zijn moeder overdreef.

— Ik ben jong, en ik mag plezier maken, zei hij.

— Noemt ge dat plezier zoeken... dronken zijn... ruzie maken... den anderen dag koppijn hebben...

— 't Is hier een eenzame hoeve en ik wil verzet...

— Een eenzame hoeve! Is er iets schooner dan ons boerenleven? Och, ja, neem wat verzet.

maar niet door den drank. Dat brengt later kwalen en ziekten.

— Wat domme praat!

— Ik ben ouder dan gij, Dries. en ik heb er al veel zoo den berg zien afdalen. Verleden week hebben ze Petrus Verduist naar 't zinnenloozen-gesticht gebracht. Die is begonnen als gij nu! Hij zat op een goede hofstede... nu woont zijn vrouw in een klein huis en moet ze uit werken gaan voor haar kost.

— Schei nu maar uit met uw gezaag! Ik heb uw gepreek niet noodig, en ik wil slapen! bromde Dries.

II.

Florent kwam van de avondschool. Hij ging langs wegels en den kant van een akker, om niet voorbij « De Korenbloem » te moeten. Een paar dagen geleden, hadden ze hem daar willen slaan en moest hij over het land vluchten.

Moeder had hem dus gezegd een anderen weg te nemen.

Eensklaps bleef Florent staan. Daar op het rapenveld waren mannen.

— Dieven, dacht de knaap. Ze stelen onze rapen.

Hij beefde van schrik. 't Was ook akelig dieven te ontmoeten. Maar Florent beheerschte zich.

Hij moest weten wie de dieven waren. Hij kroop op handen en voeten nader. Het deerde hem niet, dat hij alzoo in de modder grabbelde.

Hij was nu dicht bij, en hield zich zeer stil. Als de dieven hem bespeurden, zou hij leelijk behandeld worden.

— Dolf, we hebben genoeg .. anders kunnen we ze niet weg voeren, zei een van de schelmen.

— O, nog een beetje, vader... We zijn nu toch bezig...

— Spinne en zijn zoon, dacht Florent.

Hij wist genoeg en kroop weer achteruit.

— Hoor ik daar niets? vroeg vader Spinne.

— De wind... Ge moet zoo benauwd niet zijn...

— Laat ons voort gaan!

— Mijn zak is nog niet vol...

— Maak het niet te zwaar... 't Is een heel einde naar Sooi... o

— 't Is ook schoon verdiend...

Florent had zich stil gehouden, toen Spinne vermoedens kreeg. Nu kroop hij weer verder. En aan den kant van 't veld stond hij recht.

— Ze bespieden ons! zei Spinne.

Woedend liep hij naar Florent toe. Deze vluchte weg, in de richting van 't dorp. Op zeker oogenblik had Spinne hem bijna te pakken.

— Blijf staan, of ik breek u den nek! siste hij.

Florent kwam voor een gracht, en snel schoot hij links weg... Spinne kon zijn vaart niet inhouden en stuikte in de gracht.

Vloekend kroop hij er uit, doornat. Florent had nu een voorsprong.

Er lag wat verder een dammetje in de gracht en langs daar bereikte de knaap den weg naar het dorp. Hijgend kwam hij er aan. Spinne volgde hem niet meer.

Florent durfde niet naar huis te gaan. Wat moest hij doen? Hij begaf zich naar den meester die de avondschool hield.

— Wat is het nu, vriend? Nog op 't dorp! En ge ziet er zoo verschrikt uit. Is er wat gebeurd? vroeg meester.

Florent vertelde zijn wedervaren.

— Wel, jongen, we moeten naar de gendarmen gaan, besloot de onderwijzer. Kom mee!

En in de gendarmerie deed Florent nog eens zijn verhaal.

— Ja, de Spinne's zijn dieven, maar 't is moeilijk ze te betrappen. Nu zullen we ze hebben, sprak de kommandant.

Met twee zijner mannen vergezelde hij Florent.

— Ge hebt gehoord dat ze de rapen naar Sooi moesten brengen? vroeg de kommandant.

— Ja, mijnheer, antwoordde Florent.

— Sooi... Sooi... dat zal Sooi Fiertz zijn...

Die is goed met dat volk bevriend.

Ze kwamen aan « De Korenbloem ».

— Ga nu maar naar huis, manneke, zei de kommandant. Vader en moeder zullen al ongerust genoeg zijn. Ge zult van de zaak wel meer hooren.

Florent spoedde zich voort. In de dreef ontmoette hij Dries.

— Waar blijft gij toch? Ik ben al drie keer de dreef op en neer geloopt en heb ook aan den anderen kant gekeken! bromde zijn broer.

Haastig vertelde Florent zijn avontuur.

— Die gemeene dieven! riep Dries uit. Goed dat de gendarmen er achter zijn!

Vader, moeder, Emma en Mon waren eerst blij, Florent veilig terug te zien, maar ontstelden dan van zijn verhaal.

— Ik ga nog eens zien, zei Dries.

— Neen, jongen, gij blijft binnen... laat de gendarmen maar doen, sprak moeder.

— Ja, thuis blijven! zei ook vader. 't Kon weer ruzie worden en een kwade slag is gauw gegeven.

De gendarmen waren in « De Korenbloem » gegaan.

— Goeden avond, heeren, zei de waardin vriendelijk. Nog op ronde? Zet u een beetje. Gij

hebt ook weinig rust... Dag en nacht op gang... Een glas bier?

— Neen, antwoordde de kommandant. Is de baas thuis?

— De baas ligt al te snorken in zijn bed. Hij is moe 's avonds... 't Is een heelen dag slaven en wroeten.

— En Dolf?

— O, die slaapt ook al... Moest ge ze gesproken hebben?

— O, ik kom morgen wel eens terug.

— Hebben ze misschien van ons geklapt?

— Ze klappen veel van u. Tot ziens!

En de kommandant en zijn mannen gingen heen. Ze verwijderden zich een eindje.

— Laten we ons hier even weg steken, zei de kommandant. Wie weet, wat we zien! Niet spreken!

't Duurde maar een paar oogenblikken, of de achterdeur van de herberg werd geopend.

— Iemand die den baas en den zoon moet verwittigen. Ik peinsde 't wel, fluisterde de kommandant. Ons stil houden.

't Was Net, Spinne's dochter, die hun rake-lings voorbij ging. Ze liep bij wijlen hard. De gendarmen volgden haar op een afstand.

Na een minuut of tien, bereikte Net twee mannen. Een duwde een kruiwagen en een ander trok er aan.

— Vader en Dolf, past op... de gendarmen zijn bij ons geweest, zei het meisje.

— En wat zeiden ze?

— Ze vroegen waar gij en Dolf waart. Moeder zei, dat ge sliept... Ze gingen toen voort... O, past op... ge zijt verraden... Steekt de zakken weg!

— Te laat! klonk de stem van den kommandant, die met zijn mannen al bij de dieven stond.

Spinne en zijn zoon wilden weg loopen, maar de gendarmen grepen hen vast.

— Maar heeren, wat misdoen wij? vroeg Spinne.

— Ik meende, dat ge in uw bed laagt. Waarom moest uwe vrouw liegen en uw dochter u nalooopen?

— Ik weet van niets! beweerde Spinne.

— Wilt ge u nog onnooze! houden? En wat zit er in die zakken?

— Rapen van ons land, die ik verkocht heb aan Sooi Tierts. We hadden vandaag geen tijd ze te brengen.

— Toe man, beken maar dat ge die rapen gestolen hebt op het land van boer Bellens.

— Wie durft dat te zeggen?

— Iemand dien ge achtervolgd hebt.

— Maar kommandant, wat vertelt ge toch allemaal! Ik begrijp er niets van, loog Spinne.

— Dan gaat ge mee naar de gendarmerie. Ik voel, dat uw kleeren nat zijn. Dat is ook van beteeckenis. Maar nu geen praatjes meer. Mee naar de gendarmerie.

— Dat wil ik niet... Ik ben een eerlijk man! riep Spinne uit.

Maar vlug boeiden de gendarmen hem en 't zelfde deden ze met Dolf. Een der mannen voerde den kruiwagen.

Net liep naar huis terug.

Zoo werden de dieven weggeleid.

Aan «De Korenbloem» stond de waardin buiten.

— Kommandant, wat is dat nu? vroeg ze als verwonderd. Ik hoor van Net, dat ge mijn vent en zoon voor dieven houdt.

— Ze lagen immers te bed.

— Ik meende het... ik wist niet dat ze nog uitgegaan waren.

— Bewaar uw leugens maar voor morgen. Wij moeten voort!

— O, 't is dat valsche volk van Bellens, dat ons belasterd en belogen heeft. Ze zouden ons hier gaarne weg hebben... Ze zijn te hoovaardig voor arme geburen, en daarom zoeken ze leugens tegen ons uit! tierde de waardin.

— Ga in huis! gebod Spinne. Ze zullen ons wel moeten loslaten.

— Och, mijn braaf ventje, u opleiden als een

moordenaar en mijn jongen ook. Ik zal vannacht mijn oogen uitschreien van verdriet!

Maar de gendarmen gingen door met hun gevangenen. En het werd weer stil rond « De Korenbloem ».

III.

Den volgenden morgen kwam de kommandant met zijn mannen op de hoeve van Bellens. Ze vertelden, dat Spinne en Dolf eindelijk bekend hadden, dat ze de rapen van Bellens' land gehaald hadden. Maar nu beweerden ze, dat Dries Bellens hun gezegd had, dat ze het mochten doen.

Dries werd geroepen en was verontwaardigd, toen hij dit hoorde.

— Leugens, gemeene leugens! zei hij. Nooit hebben we over rapen gesproken.

— Ge kwaamt toch veel in « De Korenbloem », merkte de kommandant op.

— Nu en dan!

— Ge waart goed bevriend met Dolf. Ik meen, dat ge samen wel eens pensjaagt... Jongen toch, zijt ge nu niet van te treffelijke familie om met zulk volk om te gaan?

Dries keek beschaamd voor zich.

— Ik zal er nooit een voet meer zetten, beloofde hij.

— Kom eens naar de gendarmerie, om dat voor Spinne tegen te spreken van die toelating. En nu moet ik ook nog de verlaring van Florent opteekenen. Eindelijk hebben we de Spinne's vast en we zullen de zaak ernstig behandelen.

Florent moest binnen komen en nog eens zijn avontuur vertellen. Wat later kleedde Dries zich op, om naar de gendarmerie te gaan.

— 't Is hard, dat ik mijn zoon zoo de les moet hooren lezen door den kommandant, zei vader tot hem. Ge hebt al den naam dat ge veel bij de Spinne's komt, en ge met hun oudsten jongen pensjaagt.

Dries had nu geen praats meer.

Toen hij terug keerde, vertelde hij, dat vader en zoon Spinne het nog altijd vol hielden, van die toelating. De dieven werden voorloopig vrij gelaten.

Een paar weken later voor de rechtbank te Leuven, zeiden ze weer, dat ze die rapen van Dries hadden mogen trekken, maar het baatte hun niet.

De achtervolging van Florent, de leugens van de vrouw, de waarschuwing der dochter bewezen hun schuld en ze kregen ieder een maand gevangenisstraf.

Dries was op de Zondagnamiddagen, na den diefstal thuis gebleven. Zijn moeder wilde het.

Als hij op het land was, schold vrouw Spinne hem dikwijls uit. Ook, Emma en Florent moesten soms grove woorden hooren van de lieden uit « De Korenbloem ».

's Zondags na de veroordeeling ging Dries weer eens uit. Hij beloofde vroeg thuis te zijn. Maar hij bleef in een herberg plakken. En op eens kwamen Pol Lamaai, de mijnwerker, en eenige van zijn kamaraden daar binnen gevallen. Ze waren allen bij drank.

— Ha! nu heb ik den lafbek! schreeuwde Lamaai. Zoolang mijn vrienden de Spinne's nog rond liepen, bleef de valschaard op zijn hof. Nu hij ze in het kot heeft doen steken, toont hij weer moed en komt hij terug in de herbergen. Maar wij hebben ook nog een rekening!

— Ik miszeg u niets en ik wil gerust gelaten worden! schreeuwde Dries.

— We hebben nog een rekening... ge hoort het! tierde Lamaai.

Hij gaf Dries een slag op het hoofd. Maar de waard en eenige rustige klanten sprongen toe en scheidden den mijnwerker van den boerenzoon, wiens vrienden nu echter partij voor hem trokken.

Het werd een algemeene ruzie. Glazen vielen in scherven.

— De gendarmen! klonk het eensklaps.

Een boer duwde Dries naar de achterdeur.

— Rap, naar huis! Steek u in geen moeilijkheden! zei hij.

Dries verdween. De gendarmen traden binnen. Het werd stil. De waard vertelde naar waarheid het gebeurde.

— Gij trekt partij voor den zoon van den rijken boer! riep Lamaai uit.

Maar anderen bevestigden de mededeelingen van den baas. Pol Lamaai stelde zich brutaal aan en werd in de gendarmerie opgesloten.

Dries trok recht naar de ouderlijke hoeve. Zijn moeder berispte hem, omdat het al weer laat was.

Dries durfde niets van de ruzie te vertellen. Hij hoopte dat de komst der gendarmen de twist gestild en geen andere gevolgen zou hebben.

Maar den volgenden morgen, toen hij in de schuur dorschte, kwam Emma daar binnen en zei:

— Ge moet in huis bij de gendarmen komen! Wat hebt ge gisteravond weer uitgestoken?

— Niets! Ik heb geen schuld...

Ontdaan ging Dries naar de woning. Moeder en vader keken hem verwijtend aan.

— Dries, vertel ons eens, wat er gisteravond « In den Hertog van Brabant » is gebeurd! sprak de kommandant.

Dries vertelde het en de kommandant zei,

dat het klopte met het getuigenis van den waard.

— Maar Lamaai heeft verzet gepleegd, en er is proces-verbaal opgemaakt, vervolgde hij. Ge zult naar Leuven moeten gaan getuigen. Ge ziet, wat er van komt, als ge eens met zulk rapalje aangespannen zijt.

— Maar wat kon ik er nu aan doen! kloeg Dries.

— Hadt ge uw woord gehouden en waart ge op tijd naar huis gekomen, 't zou niet gebeurd zijn! beweerde moeder.

Somber gestemd keerde Dries in de schuur terug.

Een paar weken nadien moest hij inderdaad naar Leuven om getuigenis af te leggen van het gebeurde. Hij stond dus niet als beschuldigde voor de rechtbank, maar het leek er voor de menschen toch of hij ook een dronkebroer was.

Vader en moeder hadden er veel verdriet van.

Pol Lamaai kreeg zes weken gevangenisstraf, daar hij ook een gendarm geslagen had.

— Wat al domme menschen! zei Mon, de knecht, 's avonds. Lamaai in den bak... Zijn vrouw en kind in de ellende. En wie weet verliest hij zijn werk niet, want welke baas wil nog zulke geweldnaren. Dries, mijd den drank!

— Ben ik misschien een dronkaard? snauwde Dries.

— Er is gevaar dat ge er een wordt.

— Een knecht moet zwijgen...

— Er zijn knechten, die zich treffelijker gedragen dan boerenzonen, en dat ge kwaad wordt, bewijst uw ongelijk.

— En ik wil, dat ge uw mond houdt!

— Goed, goed... Maar nu en dan zal er toch wat van mijn hart en mijn lippen vallen. Ik dien hier al zoo lang.

Eenige weken verliepen. De eigenaar van « De Korenbloem », die te Leuven woonde, had vernomen, dat vader en zoon Spinne voor diefstal veroordeeld waren. Hij liet hun weten, dat ze met Nieuwjaar moesten verhuizen. Toen toonden moeder en dochter nog meer hun haat.

IV.

Moeder Bellens had een waakhond gekocht. En op een avond, toen zij en Emma nog alleen op waren, hoorden ze Bello geweldig blaffen.

— Zou er nog iemand aan het hek zijn? vroeg de boerin. We zullen eens zien

Emma nam de lamp en beiden traden buiten.

— Is er daar iemand? riepen ze.

Niemand antwoordde. En de hond zweeg.

— Er ging zeker nog iemand voorbij, zei Emma.

— Ja, dat kan... Ik ben toch nooit gerust ge-

weest sedert de Spinne's en Lamaai weer uit de gevangenis zijn, sprak moeder.

— Maar de Spinne's zijn al verhuisd. Ze wonen bij Wezemaal, drie uur van hier.

— Gelukkig.

Moeder en Emma keerden in huis terug. Ze hadden nog wat te naaien. Maar een half uur later lagen ze ook te bed.

De hond was nu rustig.

Florent sliep op zijn bovenkamertje. Eensklaps werd hij wakker. Hij had zoo benauwd gedroomd, dat Dolf Spinne hem achterna zat. Maar wat hoorde hij nu? De hond blafte vervaarlijk, de koeien loeiden angstig, de hanen kraaiden en de hennen kakelden. Florent sprong uit zijn bed.

— Moeder... vader! riep hij ontsteld, terwijl hij gejaagd eenige kleeren aanschoot.

Hij trok het gevelvenster open en stak zijn hoofd buiten. Uit de schuur sloeg een vlam... Er was brand. En Mon en Dries lagen daar te bed.

— Moeder... brand! schreeuwde Florent, terwijl hij van de trap stormde

Vrouw Bellens en Emma waren ook al op de been. Vader stond eveneens op. Florent stormde reeds naar buiten... Maar Mon en Dries hadden eveneens 't lawaai gehoord en ze waren al bezig de paarden en het vee te ontbinden. Dieren, als ze gevaar vreezen, willen dan juist in den stal.

Het kostte groote moeite de beesten buiten te jagen. Vader kwam ook helpen, evenals moeder en Emma. Loeiend renden de angstige dieren over den boomgaard.

— De kalveren en de varkens nog! riep Mon.

Maar er vielen reeds pakken brandend stroo en hooi naar beneden. En 't dak kon elk oogenblik instorten.

— Past op uw leven! kreet vrouw Bellens.

Mon, Dries en Florent waagden zich nog in den stal en ze bevrijdden ook deze dieren. 't Was hoog tijd. Dries had reeds brandwonden. Aan blusschen viel niet te denken, al kwamen er wel dra menschen uit 't ronde, want ook op omliggende hoeven hadden de honden geweldig gebast.

Men kon de woning behoeden, vooral toen eindelijk ook de kleine brandspuit uit 't dorp verscheen. Welk een akelige nacht!

De gendarmen kwamen eveneens. Ze ondervroegen de bewoners en Emma vertelde, hoe ze om tien uur al buiten geweest was met moeder, omdat de hond zoo aanging.

— En ge hebt niemand gezien? vroeg de kommandant.

— Niemand gezien of gehoord...

— Zijn de Spinne's in den laatsten tijd niet rond het hof geweest?

— We hebben ze niet bemerkt.

Een naam was genoemd... die bij ieder op de

lippen lag, Maar 't onderzoek zou zeker niet gemakkelijk zijn.

Moeder had nog niet getuigd want ze verzorgde de brandwonden van Dries. En ook vader was erg ongesteld. Florent zag zwart van den rook. Hij had zich fel geweerd

Schuur en stal lagen daar als een hoop puin, dat nog smeulde. Veel menschen kwamen den volgenden dag zien. En men sprak fluisterend over de Spinne's. Maar moeder was nu het meest bezorgd over haar zoon. Dries lag te bed. De dokter verzorgde zijn wonden aan gelaat en handen. Mon zei, dat Dries zich als een held gedragen had.

De eigenaar kwam en beloofde schuur en stal weer spoedig te zullen laten opbouwen.

Men maakte nu een noodstal in het wagenhuis en daarnaast in een barak. Boeren uit 't ronde hielpen. 's Nachts waakten ze.

Hoe het verder met het onderzoek en met Dries verliep vertellen we in 't volgende boekje.

Lees Nr. 374:

HET SCHOT IN DEN AVOND.